

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Det lader til, at hr. Gert Petersen stiller flere spørgsmål, end han kan overkomme at overvære svarene på. Men det er vel korrekt, at jeg besvarer spørgsmålene alligevel.

Det første spørgsmål vil jeg besvare med, at det er korrekt, at Danmark i de næste 5 år ikke ensidigt kan beslutte en yderligere nedsættelse af de støjgrænser, der er fastsat i det omhandlede direktiv, men vi har selvfølgelig ikke fraskrevet os retten til at bekæmpe støj fra motorcykler på andre måder.

Jeg tror, spørgsmålet er udsprunget af en artikel i dagbladet Information den 16. maj 1979, som er skrevet af en af SFs spidskandidater til det kommende Europa-Parlamentsvalg. Det direktiv, sagen drejer sig om, er Rådets direktiv af 23. november 1978 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilladt støjniveau og udstødningsanlæg for motorcykler. Direktivet fastlægger bl. a. grænser for det tilladte støjniveau for motorcykler. Direktivet er blevet til dels ud fra et ønske om at afskaffe tekniske handelshindringer mellem medlemslandene, dels ud fra et ønske om at nedsætte støjniveauet i vore omgivelser.

Baggrunden for, at Danmark kunne gå ind for direktivet, var, at støjgrænserne i direktivet er en forbedring i forhold til de støjgrænser, der i dag er gældende her i landet på dette område. Direktivets støjgrænser vil derfor medvirke til at forbedre miljøet.

Jeg skal da ikke skjule, at jeg godt kunne have ønsket mig lavere støjgrænser, men det var ikke muligt at opnå enighed om lavere grænser gældende fra nuværende tidspunkt.

Derimod blev der på dansk initiativ indføjet en bestemmelse i direktivet om, at Rådet inden udgangen af 1984 på forslag af Kommissionen beslutter at nedsætte grænserne for det tilladte støjniveau yderligere. Under hensyn til disse forhold fandt regeringen at kunne acceptere beslutningen.

Jeg kan forsikre hr. Gert Petersen om, at regeringen opmærksomt vil følge udviklingen og søge at få nedsat støjgrænserne så meget som muligt. Men jeg vil gerne også fremhæve, at der jo er andre måder at bekæmpe støj på, først og fremmest gennem forbedret fysisk planlægning og derudover ved fartbegrænsninger og støjvolde m. v., og her er der

ikke nogen EF- eller andre internationale aftaler.

Gert Petersen (SF):

Jeg kan godt delvis sige tak for svaret, fordi det – hvad man ikke altid er vant til fra ministres side – var et forholdsvis klart svar, idet den del af spørgsmålet, som i begrundelsen er formuleret på denne måde, at regeringen har »fraskrevet sig retten til på nationalt plan at skærpe støjgrænserne for motorcyklers udstødning indtil 1. juli 1984«, helt åbenbart blev besvaret med et klart ja.

Jeg forstod også, at ministeren ikke selv var helt lykkelig over at skulle besvare det med et klart ja og derfor kom ind på, at der også kunne være andre måder, hvorpå man kunne bekæmpe sådan støj. Men det afgørende i sagen, det korte af det lange, er altså, at godt nok er der tale om en vis forbedring i forhold til det nuværende, men der er også tale om en fastlåsning i de næste 5 år. Det vil altså sige, at selv om ministeren kunne have lyst til det, selv om der kunne skabes et flertal her i Folketinget for at skærpe støjgrænserne, så kan det bare ikke lade sig gøre, fordi vi har solgt vores sjæl eller underskrevet et direktiv eller accepteret en Ministerrådsbeslutning, som fastlåser situationen.

Den sidste del af svaret var noget mindre tilfredsstillende. Formuleringen om, hvad der skal ske om 5 år, kan jo tolkes på flere forskellige måder. Meningen med det er, at Kommissionen skal komme med et forslag, og så beslutter Ministerrådet. Men hvis nu Ministerrådet ikke kan blive enig, hvis der nu er en af staterne eller regeringerne i Ministerrådet, som ikke vil være med til at beslutte nogen yderligere sænkning, ja, så kan der ikke foretages nogen yderligere sænkning. Det er jo sandheden om den sag.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg kan kun bekræfte, at jeg gerne havde set, at man kunne komme noget videre, men i internationalt samarbejde er det jo, som hr. Gert Petersen sikkert vil vide, nødvendigt at indgå kompromiser, og dette er altså det kompromis, der var det bedste opnåelige.

Man kunne så spørge: er denne sag af så stor betydning, at vi skulle have benyttet vetoet? Det skønnede vi altså ikke den var. Vi mente, at der trods alt lå en forbedring i